

Ionuț Chiva

KIDS ARE

NOT OK

roman

POLIROM
2019

— Comleos, continui adânc, dacă un copac cade în pădure și nimeni n-a fost pe aproape să-l audă, oare a căzut el oare?

— Ca să venim la vorba noastră, preluă David întreprîndu-mă, dacă nu e nimeni să-ți spună că există, oare există?

— Nu știu, de asta te întreb, Antocles.

— Dacă... ăăă...

— Cornelios, îl ajutai pe David la impas.

— Mulțumesc. Dacă, Cornelios, dacă, să zicem, am băut apă înainte de somn, dar, de dragul poveștii, picăm într-un vis din care nu ne putem trezi și în care sîntem însetați precum o cămilă, există oare riscul să murim de sete, Flokos?

— Dacă m-aș întreba în mintea mea, răspunse Sabine, răspunsul însuși, oricare ar fi el, ar fi o profanare a rațiunii. Ceea ce spui acum, Tematos, este vechea dilemă dacă viața e vis, dar întrebarea mea era alta:

— Perdantes, cum nu murim de sete doar pentru că în vis ne e sete, tot așa nu contenim a exista doar pentru că nimeni nu ne spune că existăm.

— În termenii tăi, dacă vrei, apa pe care am băut-o înainte de culcare unde s-a dus? La asta să îmi răspunzi de acolo de jos, Prokletis.

— Ce este prietenia afectuoasă, Temistocle? făcu David întorcîndu-se pe o parte în iarbă și privindu-mă fix în noapte. Sexual vorbind?

— Mai mult ca sigur un camuflaj pentru ceea ce nu se cade, se auzi dintre frunze.

— Dar asta n-aș fi putut-o oare afla și de la băcanul din sat, Enake? făcu ridicîndu-se în fund și întorcîndu-și privirile în sus, spre copacul Sabinei. Amfikle, făcu David scuturîndu-și coama roșcată sub lună, îți sînt cunoscute cîntecele lui Homer?

— Îți place să jignești, Patrocle, se auzi dintre frunze, dar asta nu te face mai înțelept.

— Lasă asta, Perinexos, tu răspunde-mi la ce te întreb.

— Da, sînt cîntece pe care adormeam în pruncie.

— Cum poate concepția ta limitată să explice furia lui Ahile, cea din nebunie?

— Era o fire impulsivă, sanguină.

— Cine oare dărîmă cetăți, se întrebă David pedagogic, ridicîndu-se în picioare cu o mîna întinsă spre valea pe care parcă și-o lua de martor, cine oare dărîmă cetăți doar pentru a-l răzbuna pe cel cu care făcea lucrul urît mirositor? Vezi, Buki, făcu privind la loc spre copac, cu bustul aplecat în față și capul răsucit, încercînd să vadă printre frunze, așa ajungem și la întrebarea ta despre ceea ce nevolnic ai numit dragoste...

— Un impulsiv care confundă dragostea și onoarea cu întăritarea cărnii...

— Deci, Kimusabe, prin dragoste tu înțelegi lucrul cel jos? am simțit nevoia să clarific situația.

Și poate mai bine tăceam, pentru că în clipa următoare se auzi printre copaci un fojgăit de animal mare care ne îngheță sîngele în vine. David se răsuci curențat spre locul din care se auzise zgomotul și, în același timp, întinse mîna spre mine, făcîndu-mi semn să rămîn culcat în iarbă. O vacă albă, probabil dintre cele pe care le văzusem mai devreme, ieși palidă dintre copaci. David se duse spre ea relaxat acum și o scărpină, totuși atent, pe frunte. Cînd vaca pufni, își lipi fruntea de capul ei, continuînd să o scarpine pe grumaz. Era liniște, nu bătea vîntul, cocoșul din sat se potolise, vulpea de pe cîmp fugise și, făcînd cîțiva pași alături de vaca albă, cu o mîna lăsată moale pe gîtul ei aplecat, așa cum se apucase să pască, David continuă de unde rămăsesem:

— Aripile spiritului, Lexus, sînt chiar plăcerea ascunsă în prietenia afectuoasă în ipostază sexy. Înțelegem prin dragoste *daimon*-ul care ne spune „mai bine aprind tot satul“, Troia în cazul nostru, spuse David și, dînd drumul

vacii, se așeză la loc în iarbă, lăsându-se pe spate cu un zîmbet larg, extatic întipărit pe chip.

Vaca continuă să pască între noi, deplasându-se cu pași mici.

— Plăcerea nu trebuie ascunsă decît atunci cînd e clădită pe rușine, spusei de lîngă el.

— Fără plăcerea ascunsă, se aruncă iar David, satul, Troia, stîlpul central al existenței noastre burgheze în lume nu valorează nimic. Existența cotidiană este oricînd gata să facă pasul înapoi atunci cînd ni se răpește lucrul ascuns.

— De ce plăcerea nu poate fi solară, în văzul polisului? se auzi Sabine dintre frunze ca o mogîldeață neagră dînd din picioare, ca spiridușul pădurii așezat pe vine pe o movilă în *Robin Hood*.

— Pentru că, Prrynea, polisul este clădit pe ceea ce se poate spune...

— În ascunziș eu văd rușine și crispare, Gonzo, spusei ridicîndu-mă în picioare, de parcă aș fi vrut să dovedesc că eu nu mă ascund.

— Prrynea, se întoarse David spre mine aprinzîndu-și o țigară roșie ca sîngele în întuneric, spune-mi: întreprinzi actul masturbator? Întreprins el în piață, în polis, este solar și dezinhibat, așa cum pretinzi? Sau este oare mai degrabă de rîs?

Vaca trecu, palidă, prea aproape de mine. Făcui doi pași în spate.

— Actul de care vorbiți are oare legătură cu dragostea, Sclerex? făcu Sabine din copac.

— Pilates, să nu condamnăm... Toată activitatea henoică în care omul se dăruiește este dragoste. Oare Mihai, aici de față, nu iubește pasta italiană?

— Nu condamnăm, dar să rămînem în matca termenilor bine definiți.

— Te invit să rămînem, dar să lărgim matca, figuranto.

— Mihai iubește pasta într-un sens secund, se auzi dintre frunze. Nu-i așa, Mihai?

Cum stăteam în picioare, făcui din cap că da-da, așa e.

— Nu o iubește în același sens în care o iubește pe Gloria.

Gloria era prietena mea de atunci, cu care treceam printr-un episod prost, de care poate că fugisem venind la ei, și care îmi este astăzi soție.

— E un teren alunecos, sugeră parșiv David din iarbă. Eu zic să nu intrăm, s-ar putea să descoperim lucruri secrete, neplăcute, ascunse... Eu zic să nu intrăm, căci cine știe dacă chiar Mihai, aici de față, e conștient de ele...

— Te înșeli, Mucles, îi răspunsei aprinzându-mi o țigară ca moartea, știi prea puțin despre sensul dinții dacă-l confunzi cu cel ce-i urmează...

— Dar, desigur, spuse prichindelul din pom, să-l lăsăm pe Mihai, ne putem găsi oricând în fața unui exemplu care constituie o aberațiune, să ne păstrăm în sfera generalului.

— Zici așadar că este nimerit să strîntăm dogma? Dar Grecia este a demosului cu toate lucrurile lui... Însă, spune-mi, Gastryx, făcu David întinzându-se spre copac, tu ești din neamul geților, nu? Voi țineți capra de sfântă, sexual vorbind, nu?

— Actul cu capra este, iarăși, un alt ceva...

— Demosul e variat, delicat și lunecos ca apa din pumn. Nu pumnul strîns o poate conține, dar palma făcută căuș... pricepi unde bat, Cutzulaki? Dogma largă, înțelesurile largi...

— Te învîrți, dragă Meghis, ca o mitralieră defectă, aruncînd gloanțe în toate părțile. Bați cîmpii, Șobo...

— Mai largi, oricum, decît caprele voastre, continuă David neabătut, așezîndu-se în fund lîngă vaca albă, care, sătulă, se culcase pe genunchi și privea în vale. Generozitatea conceptelor, *amigos*, spuse David de acolo. Abia atunci le putem stăpîni.

— Înțeleg ce spui, făcu Sabine din copac, e o metodă bună pentru cei care nu se pot concentra.

— Peizane, că tu insiști că pasta italiană nu e dragoste – îmi pare rău... Că pretinzi că știi ce e în sufletul lui Mihăiță... poate te arunci...

Ce să fie, voiam o țigară, dar mi-era lene să mă caut de brichetă, în rest era noaptea în mijlocul crîngului, privind satul întunecat din vale, cerul negru, tivit cu o pată ruginie spre răsărit.

— Le stăpînim, lărgindu-le după bunul nostru plac, ce jeg de dialectică mai e și asta, Fritzis? întrebai, ridicîndu-mă totuși, în cele din urmă, să mă pipăi de țigări și brichetă.

— Una flexibilă, Clitoris, îmi răspunse David, am învățat-o în Orient.

Pîna să apuc să-i răspund, se băgă Sabine din copac:

— Am mai spus, Mihai este un caz de *aberatio*, nu insista.

Cum stăteam cu spatele la ea, i-am făcut din mîină fără să mă întorc că da-da, are dreptate în ceea ce spune.

— În *aberatio* găsim lucrurile nopții, Ingenuus, făcu David scărpinînd vaca, nu în piață... Și mă tem că dragostea este mai mult a nopții decît a cununiei, Xantipa...

— În *aberatio* găsim lucrul cel deviat, nu forma prototipului...

— Limitex, cum bine ți-ar putea spune Ronald Reagan, forma prototipului este procreația în familie. Și atunci ar fi simplu, prea simplu să știm, iată, ce este miracolul demn de *Teleenciclopedia* pe care îl numim dragoste.

— Atunci, Trupus, dragostea este pentru tine muc și flegmă?

— Dacă nici furia care dărîmă Troia nu este a spiritului...

— Noi nici nu știm bine cine sîntem în sinele din noi, am simțit nevoia să intervin, și încercăm să amușinăm Iubirea...

— Vorbește pentru tine, 6clases, își întoarse David fața palidă spre mine, cei din neamul meu știu foarte bine cine sînt.

— Și cine căcat e neamul tău? i-am suflat fumul de țigară în ochii violeți.

— Cum era vorba mai sus, de cadé Babilonul și nu e nimeni să îl audă...

— Știu că nu știu nimic, făcu Sabine a copacului, așa m-au învățat cei din neamul meu.

— A, știu, se urcă David pe vacă, care fornăi puțin nemulțumită, dar rămase ghemuită pe jos, ești din neamul lui Socrates, pe latura Xantipa. Socrates, acest Lear al pieței, încărcat cu un neam în spinare pe care pînă la urmă nu l-a putut duce, preferînd să bea cucută decît să vină încă o seară acasă și să vă revadă.

— A fost un Sanctus, nu huli, Satanex!

— A fost, făcu David de pe vaca ghemuită la pămînt, *el* a fost... Voi însă – mai bine a băut cucuta decît să vă mai știe...

De undeva de pe deal, de pe drumul pe care alergasem mai devreme căutînd-o pe Sabine, începuse să se mai audă cîte o mașină și din cînd în cînd puteam vedea faruri fulgerînd scurt printre copaci.

— Sămînța lui trăiește și în noi, spuse Sabine aruncînd din copac un chiștoc. Stingeți-l voi, vă rog, ne zise.

— Trăiește într-o formă aberantă, care vă face să căutați dialectica fără a avea Școala. Faceți dialectică pînă tîrziu în noapte și apoi o luați de la capăt de cînd vă treziți lîngă femeile voastre, care de aceea aleg să vă bată – în polis, solar.

— Cînd spui Școala, înțelegi..., m-am băgat.

— Școala, Lubricus, este grădinarul care ne taie este-tic copacul, altminteri o tufă nebăgată în seamă. Sau care, mai rău, ar fi tăiat doar în părți, cum obișnuia răposatul Vanilla Ice.